

Sest on nüüd jo peale sadda aastat aega, kui Tallinna Toompá kirrikust rahha ja hõbbe asjad árra warrastud. Kaua aega kulati sedda asja járrele; agga arro ei sadud kussa-gilt ja rahwas ütles: „kes on moistnud wõtta, se moistab ka hoida!“ Wimalik sai üks wanna kehwa mees kiinni woetud, kelle kohta, keikide arro járrele, sedda süüd arwati; et temma sedda kül igga wisi salgas. Dmmeti jõudsid siit ja sealt tunniustused, mis selgeks näitasid, et temma se warras olli. Mees woeti kiinni ja heideti wangi torni, kus temma seitse aastat járrestiko istus ja igga päaw agga ni paljo wet ja leiba sai, et hing waewalt sees seisis. Et temma nüüd ilma süta olli, siis pallus temma kangeste Jummalat, ommas árra rákimata iggawuses, et se asji pididi awalikkus sama.

Kord juhtus, et üks suurtsuggo sakš kórtsoláks ja nággi, kui üks kaltsakas kórtso-koer pu pulka maast wõttis ja afna higgi sisse kirjutas. Sakš küsis: „Mis se on, mis sa kirjutas?“ — „Ma ei olle ommal ello ajal

mitte kirjutada moistnud,“ kostis mees, „agga mul tulli himmo peale, afna peale kirja teha.“

„Wata“, ütles sakš „sinna olled seia kirjutanud: „Minna ollen se Toompá kirriko warras! minna ollen se Toompá kirriko warras!“

Sakš lastis meest kiinni wõtta ja kohto ette wia, kus temma ka keik ülles tunnistas ja párrast omma árra tenitud palka sai.

Kui se ilma süta wang tornist wälja todi, siis olla ta paljas lu ja nahk túkkis kokko waunud, kui üks immeteggia loom. Pitk hadde olli pea põlwest sadik, ja ei olnud temmal pea ennam innimesse nángo. Oh sedda hirmust halledust, mis kóik liinna rahwas, ja kóik, kes tedda ial nággid, temma párrast tundsid. Igga mees andis ja kinkis temmale rahha ja ridid, et ta kóik rohkest sai. Kas se waene wangimees kaua párrast sedda ellanud, ei teadnud se wanna 90 aastane mees mulle mitte úttelda, sest se olli temma melest árra láinud.

Siin náme selgest, et Jummalá Ingel, nángematta, selle kirjutaja kát nenda weddas, et